

11. Ярошенко О. М. Проблеми та перспективи правового регулювання зайнятості та праці молоді / О.М. Ярошенко // Вісник Академії правових наук України. – 2004. – № 4. – С. 205-213.

Шворак С.

(наук. кер. – ст. викл. Потапов О.М.)

студент IV курсу історичного факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Адміністративно територіальний устрій України (АТУ): сучасний стан та перспектива розвитку

На сучасному етапі розвитку нашої держави, в умовах політичної та економічної нестабільності, особливого значення набуває проведення державою послідовної та виваженої політики, що відповідає національним інтересам. Існуюча в нашій країні система адміністративно-територіального устрою є неефективною, суперечливою, громіздкою та недосконалою, внаслідок чого державне управління стало гальмом у проведенні соціально-економічних і політичних реформ в процесі нашої євроінтеграції [1]. Суттєвим недоліком сучасного АТУ є те, що він не відповідає загальноєвропейським стандартам, згідно з якими територіальні адміністративні утворення повинні мати достатній фінансово-економічний, інституційний та кадровий потенціал для високого рівня надання суспільних послуг населенню та поступального соціально-економічного розвитку певних територій [2, С.161]. До проблемних питань АТУ також належать законодавча неврегульованість правового статусу адміністративно-територіальних одиниць, розташування на території міст інших міст, відсутність чітких критеріїв для утворення районів, відсутність відповідних картографічних матеріалів [3]

Ефективний адміністративно-територіальний устрій є одним з найголовніших чинників у процесі успішного державного управління. На думку Н. Сорокіної, рішенням вищезазначених проблем може бути проведення адміністративно-територіальної реформи в Україні, що, по суті, стане втіленням у життя нової, якісно кращої моделі співвідношення і взаємодії суспільно-державних інститутів, яким відводиться одне з провідних місць у державі. У ході реформи, Н. Сорокіна пропонує істотно вдосконалити регулюючу, розпорядчу та контрольну функцію органів державної влади, підвищити їх відповідальність, чітко розподілити вповноваження як по горизонталі так і по вертикалі, а також запровадити дієвий механізм контролю за функціонуванням органів виконавчої влади. Головна ідея пропозиції – залучення суспільства до формування державної політики [3]. Погоджуючись зі своєю колегою, І. Дмитрук додає, що одним із основних завдань реформування АТУ України є втілення в життя нової парадигми взаємовідносин між державою та людиною, згідно з якою, влада – це, насамперед, реалізація обов'язків перед громадянином, а не навпаки. Дослідник пропонує впорядкувати систему центральних органів виконавчої влади, підвищити ефективність їх функціонування. За його словами, територіальна громада повинна самостійно керувати своєю життєдіяльністю. В подальшому, ці громади будуть самі нести відповідальність за свою діяльність. В основі реалізації плану дій, котрий запропонував І. Дмитрук, має перебувати ключова європейська теза – бездоганне забезпечення прав людини і громадянина. Насамкінець, правовик зазначає, що реформування АТУ України має базуватися на ключових конституційних вимогах, щодо забезпечення громадянам рівного права доступу до державної служби [1].

В свою чергу, А. Павлюк, спираючись на проект реформи АТУ Р. Безсмертного, пропонує встановити трирівневу систему АТУ: регіони (міста-регіони) – райони (міста-райони) – громади. Базовою ланкою АТУ визначено громаду. Дослідниця рекомендує також прийняти кількісні параметри нових адміністративно-територіальних одиниць: для громад, як правило, не менше 5 тис. жителів, для району – не менше 70 тис., для регіону – не менше 750 тис. Визначено також критерії віднесення населених пунктів до окремих категорій – село, містечко,

місто, порядок утворення та ліквідації адміністративно-територіальних одиниць, встановлення їхніх меж, перейменування тощо. Принципово важливим положенням запропонованого А. Павлюк адміністративно-територіального реформування України є те, що територіальну реформу пропонується здійснювати за принципом «знизу догори», розпочинаючи із формування громад [2, с.162]

Очікуваними наслідками реформи АТУ має стати: зменшення кількості міст обласного значення; зменшення кількості районів; виведення з-під обласного підпорядкування міст державного значення та зменшення кількості сільських та селищних рад [2, с.162]. Реформа АТУ має забезпечити можливість функціонування економіки територій, а отже, частина податків має залишитись на цій території. Також, у ході цієї реформи, різні групи населення мають отримати свої переваги: 1) молодь – нові можливості для самореалізації; 2) люди середнього віку – забезпечення умов та стабільності зростання ділової активності; 3) люди похилого віку – збереження стабільності та підвищення рівня соціальної захищеності [3]

Отже, не викликає заперечень той факт, що Україна потребує нагального реформування адміністративно-територіального устрою. Це зумовлено застаріло-неефективним АТУ України, інтеграційними зусиллями нашої держави щодо процесу наближення до європейських стандартів, прагненням удосконалити систему державного управління та підвищити ефективність регіональної політики. Як наслідок, подальший, проєвропейський розвиток нашої країни вимагає гармонізації відносин між державою і населенням, що в свою чергу, має забезпечити втілення в життя процес реформування АТУ в Україні.

Література:

- 1) Дмитрук І. М. Адміністративно – територіальна реформа в Україні у контексті поняття «Децентралізація» / І.М. Дмитрук [Електронний ресурс] // Порівняльно-аналітичне право. – 2015. – № 5. – С. 185-186. – Режим доступу: // http://www.pap.in.ua/5_2015/54.pdf
- 2) Павлюк А. П. Реформування адміністративно- територіального устрою України: проблеми та перспективи реалізації // Стратегічні пріоритети. – 2007. – № 1. – С.161-162.
- 3) Сорокіна Н. Г. Реформування адміністративно-територіального устрою України: проблеми та перспективи [Електронний ресурс] / Н. Г. Сорокіна // Публічне адміністрування: теорія та практика. Електронний зб. наук. праць. – 2010. – Вип. 1 (3). – Режим доступу: <http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2010-01/10sngupp.pdf>.

Бут Ю.

(наук. кер. – ст. викл. Бездідько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Конституційне право особи на охорону здоров'я.

Прийнятою 28 червня 1996 року Конституцією держава Україна визначила найвищою соціальною цінністю життя і здоров'я, людини і, крім того, своїм головним обов'язком визначила їх утвердження та забезпечення [1,ст.3].

Шляхи реалізації визнаних за особою прав та виконання взятих на себе державою зобов'язань визначило медичне законодавство.

Медичне законодавство України ґрунтується на тому, що:

- 1) за людиною визнається право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування;
- 2) забезпечується охорона здоров'я державним фінансуванням соціально-економічних, медико-санітарних, оздоровчо-профілактичних програм;
- 3) держава створює умови ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування;